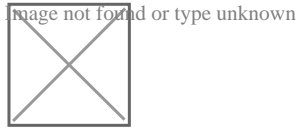

π. Σεραφείμ Δημόπουλος, ο Ιεραπόστολος και Πτωχοτρόφος των ημερών μας

/ [Πεμπτούσια](#)

Οι κινήσεις του απέπνεαν θεία χάρη. Ήταν η ζωντανή επιβεβαίωση και παρουσία του «Γεροντικού». Πάνω από την κεντρική είσοδο είχε κρεμάσει μία εικόνα του αγίου Παντελεήμονος, τον οποίο ευλαβείτο ιδιαίτερα. Για την Παναγία βέβαια έτρεφε ιδιαίτερη αγάπη. Όταν κάποτε του πήγαν μία εικόνα της Παναγίας, την ασπάστηκε με πόθο πολλές φορές. Άλλοτε πήγε να λειτουργήσει σε ένα απομακρυσμένο χωριό. Μόλις εισήλθε στο ναό, πήγε κατευθείαν μπροστά στην εικόνα της Παναγίας όπου προσευχήθηκε όρθιος για μερικά λεπτά και έπειτα μπήκε στο Ιερό.

Ανέφερε ο Γέροντας ότι κάποτε εταλαιπωρείτο από φοβερούς λογισμούς. Τηλεφώνησε τότε στον Ωρωπό στον π. Πορφύριο, ο οποίος δεν απαντούσε παρά την επιμονή του. Έκανε τότε προσευχή και αμέσως απάντησε ο π. Πορφύριος στο τηλέφωνο και άρχισε να του ομιλή, αναλύοντας το πρόβλημα των λογισμών που απασχολούσε τον π. Σεραφείμ. Τότε, όπως ο ίδιος έλεγε, αίσθάνθηκε την χάρι του Θεού να τον επισκέπτεται. Από το κεφάλι κατέβηκε μέχρι τα πόδια και αμέσως απαλλάχθηκε από τους λογισμούς. «Έχει μεγάλη χάρη ο π. Πορφύριος», τόνιζε ο π. Σεραφείμ. Επίσης ανέφερε ότι θεραπεύθηκαν τουλάχιστον πέντε καρκινοπαθείς στην Λάρισα με την προσευχή του π. Πορφυρίου, στον οποίο είχε απευθυνθή με επιστολές. Ο Ζαχαρίου Ευστάθιος, Αστυνομικός από την Λάρισα, αναφέρει: «Από την επαφή που είχα με τον μακαριστό γέροντα Σεραφείμ περίπου μία δεκαετία, διεπίστωσα πως ο Γέροντας ήταν άνδρας μεγάλης αρετής και αυστηρής ασκήσεως.

Εξωτερικά δεν σου έκαμε εντύπωση. Ήταν απεριποίητος, αχτένιστος, άπλυτος και ο χώρος που ζούσε ήταν ασκούπιστος και ακατάστατος. Όταν όμως κανείς τον γνώριζε και παρέβλεπε αυτά, και τις σαλότητες που συχνά εκανε, τότε διεπίστωνα πως μπροστά του είχε έναν άνθρωπο πλήρη Πνεύματος Αγίου. Ο Γέροντας ήταν αυστηρός με τον εαυτό του. Ταλαιπωρούσε τον εαυτό του νηστεύοντας, κοιμόταν σ' όλη του την ζωή ελάχιστα και όχι σε κρεβάτι, μαγείρευε σπάνια και πολύ απλά. »Καθόταν το καλοκαίρι ώρες κάτω από τον καυτό ήλιο της Λάρισας, και περπατούσε πολύ. Και μόνο προς το τέλος της ζωής του άφησε κάποιους να τον

μεταφέρουν ενώ ο ίδιος χρησιμοποιούσε λεωφορείο. Η μεγαλύτερή του αρετή ήταν να κρύβεται. Άλλωστε και ο μακαριστός γέροντας Παΐσιος τον ωνόμασε «κρυμμένο λαγό».

Απέφευγε να συζητά προσωπικά του θέματα, και ιδιαίτερα για τον πνευματικό του αγώνα. Έλεγε λίγα για να βοηθήσει τα πνευματικά του παιδιά στους πειρασμούς που αντιμετώπιζαν. Εάν η συζήτηση εστρέφετο σε κάτι προσωπικό του τότε έδειχνε να θυμώνει. Εσηκώνετο όρθιος και έλεγε «Άντε να το διαλύσουμε...». Άλλοτε συμβούλευε: «Τον πνευματικό σου αγώνα να μην τον συζητάς ποτέ με τρίτον. Ποτέ». Κάποτε ρωτήθηκε για τις δαιμονικές του εμπειρίες και απάντησε: «Αυτός είναι ο θησαυρός μου. Δεν πρέπει να κλαπή».

Ιεραπόστολος και Πτωχοτρόφος

Το έτος 1965 χειροτονήθηκε διάκονος και το επόμενο έτος πρεσβύτερος από τον Μητροπολίτη Κισσάμου και Σελίνου κ.κ. Ειρηναίο. Στην μοναχική του κουρά έλαβε το όνομα Σεραφείμ προς τιμήν του οσίου Σεραφείμ του Δομπού, και του οσίου Σεραφείμ του Σάρωφ. Ο πόθος του για να κηρύξει το Ευαγγέλιο τον ωδήγησε μέχρι την Γερμανία κοντά στον Επίσκοπο που τον χειροτόνησε και μετετέθηκε στην Μητρόπολη Γερμανίας. Ο π. Σεραφείμ εργάστηκε με ζήλο και βοήθησε τους ομογενείς Έλληνες.

Το έτος 1978 μετέβη στην Αφρική, μεταφέροντας το μήνυμα της αγάπης του Ευαγγελίου στους μαύρους αδελφούς μας.

Όταν μετά την Αφρική τοποθετήθηκε ως εφημέριος στον Παλαμά Καρδίτσας, εκανε οικοτροφείο για φτωχά παιδιά.

Όταν ήρθε στην Λάρισα, δεν έπαυσε να ενδιαφέρεται και να επικοινωνή με γνωστούς του ιεραποστόλους, ρωτώντας για τις ανάγκες τους και στέλνοντας συχνά βοήθεια σε τρόφιμα, εκκλησιαστικά είδη και φάρμακα.

Όπως η σκιά ακολουθεί τον άνθρωπο, έτσι και στον π. Σεραφείμ -εκτός των άλλων- ήταν αναπόσπαστο το έλεος για τους φτωχούς και η ιεραποστολική διάθεση.

π. Σεραφείμ Δημόπουλος 2

Ανέπτυξε επίσης μεγάλη δράση, βοηθώντας, κατηχώντας και βαπτίζοντας πάνω από χίλιους μετανάστες και κάποιους που ήταν φυλακισμένοι στις φυλακές Λαρίσης.

Τον συγκινούσε η φτώχεια των ανθρώπων και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να βοηθήσει.

Όταν είχε πρωτοέρθει στην Λάρισα (1969), νοίκιασε ένα διαμέρισμα κοντά στο ναό του Αγίου Αθανασίου. Αυτός έμενε στον πρώτο όροφο και ο ιδιοκτήτης στο ισόγειο. Το διαμέρισμα ήταν μεγάλο, γιατί το προώριζε για Οικοτροφείο. Ένα μεγάλο δωμάτιο το είχε μετατρέψει σε κοτέτσι. Το είχε αυτό σαν διακόνημα. Αυγά και κρέας τα έδινε σε φτωχούς. Τότε είχε πει σε ένα πνευματικό του παιδί: «Εχτές ήθελε να γεννήσει η γάτα μου, την λυπήθηκα και την έβαλα στην ντουλάπα μου και γέννησε». (Δηλ. πάνω στα ρούχα του). Στην αρχή που ήρθε στην Λάρισα έμενε στην περιοχή του Αγίου Αθανασίου για λίγα χρόνια. Μετεκόμισε όμως αργότερα στην περιοχή «έξι δρόμοι», όπου έμεινε για 2-3 χρόνια. Ξεκίνησε τότε και έχτισε ένα Οικοτροφείο στην συνοικία «Πέτρου και Παύλου», αλλά αργότερα το δώρισε στην Πρόνοια.

Στην Λάρισα με τον Σύλλογο «Ιωάννης Χρυσόστομος» που ίδρυσε, επιτελούσε μεγάλο και αθόρυβο φιλανθρωπικό και κοινωνικό έργο. Έκανε και άλλο οικοτροφείο, όπου έμεναν παιδιά φτωχών οικογενειών. Μαζί με την υλική τροφή και στέγη είχαν και τον πνευματικό τροφοδότη τον π. Σεραφείμ.

Ίδρυσε Βρεφονηπιακό και Παιδικό Σταθμό που τον ωνόμασε «Τα χελιδονάκια», για

παιδιά αλλοδαπών κυρίως.

[Συνεχίζεται]